PAVEL HORNA

Tajemství Kamenného Království MIDDLESTONE

KLÍČ K MINULOSTI

Albatros

Tajemství kamenného království Middlestone část první

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Pavel Horna
Tajemství kamenného království Middlestone – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Tajemství kamenného království Middlestone

Klíč k minulosti

Pavel Horna

Tajemství kamenného království Middlestone

Klíč k minulosti

Ilustroval Nikkarin

Albatros

Opravdu nevím, komu poděkovat. Osudu? Shodě všemožných náhod? Svojí šťastné hvězdě? Kdo ví. V každém případě díky. Za možnost poodhalit cípek jednoho z nejlépe střežených tajemství tohoto světa.

Sedím u svého laptopu, na tváři mám mírný úsměv a na duši zvláštní klid. Právě hodlám zachytit do slov a vět všechny ty nevšední události posledních dnů a týdnů. Je na každém, jestli uvěří, nebo ne. Nemám v úmyslu nikoho přesvědčovat. Ale hned na začátku říkám, že většinu jmen a názvů míst pozměním. Dala jsem slib. Těm dole. Mým dobrým přátelům.

Všechno přitom začalo zdánlivě nevinně. Jedním stěhováním. Chybělo tehdy pár týdnů do začátku prázdnin, když mi rodiče sdělili, že opustíme náš pražský byt s výhledem na Vltavu a Národní divadlo a půjdeme bydlet někam na vesnici. Kupodivu jsem nezačala panikařit a celou záležitost vzala jako výzvu. A s očekáváním začala vyhlížet datum, kdy můj život nabral naprosto neočekávaný směr.

Vstříc novému domovu

Tak, den D právě nadešel, stěhujeme se. Pokoj už mám vyklizený, schází pár posledních drobností. S výrazem dokonalého soustředění naskládám na předloktí levé ruky zbylé knížky, složky s papíry, laptop a krabici s tužkami. Vše přidržuji pravačkou. Ani jedna věc mi nesmí slítnout. Samozřejmě že neslítne. Nikdy mi nic neslítne.

Do místnosti nahlédne máma. Je oblečená do plandavých tepláků a neforemného trička – obojí svlíknout, umýt s tím okna a vyhodit, pomyslím si. Ale jinak vypadá k světu. Když máte dobrou postavu, můžete na sebe natáhnout ledacos.

„Terezie, proč si ty věci neuložíš do nějaký krabice?" řekne hlubokým, mírně zastřeným hlasem, který se hezky poslouchá, dokonce i když nadává. Nechám její otázku bez odpovědi. Beztak žádnou nečeká. Ví, že takhle nosím věci vždycky. Každý jsme nějakým způsobem praštěný.

„Co slohový práce? Máš všechny sbalený?" zeptá se a v očích jí blýskne.

„Ha, ha," odpovím naoko znuděně, ale v duchu se musím smát. Naráží na můj právě skončený školní rok, kdy jsem slohovky zásadně nepsala. Nemuseli jsme své výtvory odevzdávat, stačilo je přečíst. Když došlo na mě, vzala jsem do ruky nějaký sešit a všechno odříkala z hlavy. Dost mě to bavilo. Všechno mi parádně procházelo do chvíle, než byla učitelka z mého slohu tak nadšená, že přišla blíž a do sešitu nakoukla. A já měla zrovna v ruce zápisky z biologie člověka, ani nebudu říkat, na jaké stránce byly právě otevřené.

Máma mizí v předsíni a já stojím s plnou náručí na prahu svého pokoje, teď už docela prázdného. Přeci jen se nemůžu zbavit pocitu mírné nostalgie. Prožila jsem v něm deset pohodových let, od tří do třinácti. Místnost o rozměrech menší tělocvičny, s trojdílným oknem nabízejícím úžasný pohled na Prahu.

Ideální pokoj k blbnutí. Mohli jste v něm třeba jezdit na kole, pokud po vás nezůstaly černé šmouhy na parketách (to jsem fakt udělala). Nebo kopat do míče, pokud jste nerozbili okno (to jsem taky udělala). Nebo stavět stan, pokud vás nenapadlo zatloukat do podlahy kovové kolíky (to jsem udělat chtěla, ale nenašla jsem kladivo).

Naposledy se rozhlédnu. Pár chuchvalců prachu a matné šmouhy na omítce, to je vše, co po mně zbylo. Na rozloučenou pronesu pár frází. Když mluvíte do prázdného pokoje, slova znějí úplně jinak. Podobně jako v jeskyni. Já jeskyně miluji. Připadají mi tajemnější než cokoliv jiného.

Se svým nákladem vejdu do předsíně a vyhnu se hromadám všemožných zavazadel, naskládaných úplně všude. Obývák, ložnice i kuchyň jsou už také vyklizené. Většinu nábytku naši prodali nebo věnovali, něco málo odvezli stěhováci do našeho nového domku v jakési vesnici jménem Velká Krušná. Ještě jsem tam nebyla. Hodina jízdy autem směrem na Moravu. Stěhujeme se kvůli mámě. V poslední době měla problémy s dýcháním, prý jí nesvědčí městský vzduch. Jasně, chvíli

jsem byla naštvaná, že opustíme Prahu. Ale naštěstí mě tehdy napadlo, že není důležité, kde bydlíte, ale s kým bydlíte. Takže, milí rodičové, hurá do Velké Krušné! Ach jo, někdy si připadám až nesnesitelně rozumná.

„Cirkusačko," řekne táta a pozoruje ohromný štos věcí, které nesu. Když procházím kolem, sáhne do kapsy a na hromadu v mé náruči přidá klíče od auta. Vyjdu z bytu a vydávám se dolů, krůček po krůčku. Nóbl široké secesní schodiště, vyleštěné zábradlí, všude samá ozdoba. V posledním mezipatře potkám sousedku bydlící pod námi a doufám, že se vidíme naposledy. Příšerně vlezlá ženská. V knížkách se o takových píše, že jsou cítit kafrem, případně naftalínem. U téhle osoby nevím, protože mě nikdy nenapadlo, abych k ní čichala. Na sobě má zástěru a pod ní modré tepláky. Nosí je často. Jsem na prášky pokaždé, když je vidím. Vytahané modré tepláky. S gumou pod chodidlem. Možná víte, jaké myslím. Přitom je prý prachatá.

Zastaví a se zaujetím pozoruje náklad, který nesu.

„Tak už se stěhujete."

Nadechnu se a spustím, co mi slina na jazyk přinese: „Jo, stěhujeme. Oči mám namalovaný jenom trošku a ukrutně mě bolí nový tetování, co mám na zadku. Včera byla k obědu jahelná kaše a k večeři chlebová polívka. Před spaním jsem koukala na pár krváků a v noci se třikrát probudila hrůzou. Do novýho se docela těším. A… a spánembohem."

Sousedce chvíli trvá, než se vzpamatuje a vstřebá moje povídání, čehož využiji a proběhnu kolem. Sejdu pár posledních schodů ke dveřím do průjezdu, otočím hlavu a na rozloučenou křiknu: „A neslítne mi to, nebojte. Nikdy mi nic neslítne."

Hotovo, dům opouštím spokojená a se vztyčenou hlavou. Loktem zatlačím na kliku a vstoupím na zadní dvorek. Je plný zaparkovaných aut patřících lidem z baráku. Stisknu tlačítko na ovladači a odemykám to naše. Bílé Volvo kombík, pokud to potřebujete vědět. Otvírám levé zadní dveře a na sedadlo složím hromadu svých věcí. Sama auto obejdu, vlezu dovnitř

zprava, a než usednu, natáhnu krk a zhodnotím svou vizáž ve vnitřním zpětném zrcátku. Říkají, že jsem hezká a prý vypadám starší, než ve skutečnosti jsem. O vlasech mluvit nechci, zítra je můžu mít úplně jiné. Šminky už nepoužívám. Před pár měsíci jsem definitivně vzdala poslední pokusy o vylepšení fasády. Máma totiž okamžitě poznala každé máznutí kolem očí nebo na puse a následovala hromada řečí. Je obecně známo, že s postupujícím věkem dochází ke zhoršování zraku, jen máma zatím nic. Pořád vidí.

Ve většině věcí si ale rozumíme. Mámu těší, že mám ráda knížky – klasické romány, fantasy, historii, detektivky, cokoliv dobrého. Také je pyšná, že se dokážu zastat slabších, což dělám hlavně ve škole. Přemýšlím, jak bych mohla tyhle dvě přednosti nejlépe spojit – asi praštit knížkou po hlavě blbce spolužáka, případně spolužačku. Zločin a trest od Dostojevského by byl nejvhodnější titul.

Na dvorek přicházejí rodiče. Měla bych upřesnit, že nejsou moji vlastní. Ale chovají se ke mně hezky a já jim nedělám víc problémů, než je nezbytně nutné. Mám je, jak to nejlépe říci… zatraceně ráda. Jo, zatraceně ráda. Vhodnější slova mě nenapadají. Usměji se na ně, aby to věděli, ale zrovna koukají jinam. Nevadí, tak příště.

Všechna místa v autě jsou už zaplněná zavazadly, rodiče sedí vpředu, táta za volantem. Máma ke mně otočí hlavu a pohled má rozpačitý.

„Sousedka vedla divný řeči. O chlebový polívce. A tetování na zadku."

„Chtěla doporučit levnou restauraci? Nebo tetovací salón?" zeptám se nevinně.

„Terezie, cos jí zase namluvila?"

„Dál budu hovořit jen v přítomnosti svýho advokáta," řeknu a nahodím nevinný kukuč. Tuhle hlášku jsem nedávno použila ve škole, při zkoušení z fyziky. Věříte, že někteří kantoři vůbec nemají smysl pro humor?

Mámě to ale nevadí. Usměje se a nepatrný okamžik mě upřeně pozoruje. Ten pohled moc dobře znám. Podobně na mě koukává i táta. Jako by přemýšleli, jestli si tehdy před desíti lety nemohli v děcáku vybrat lepší kus.

Mě zas často trápí myšlenka, odkud pocházím a kdo vlastně jsem. Nevím to a moji současní rodiče také ne. Kdosi mě prý našel jako mimino s pár drobnostmi a cedulkou, že jsem Terezie. Nic víc. Jsem opravdu ráda, že se mne ujali takoví fajn lidi. Teď nosím příjmení podle nich. Terezie Tinská.

Ale moct tak vyslovit přání, jen jedno jediné, chtěla bych vědět víc o svém původu. Kdo byli mí skuteční rodiče, prarodiče, tety a strýcové, jak žili a co dělali. Třeba mám sourozence, kdo ví. Opravdu bych chtěla znát pravdu. I kdyby nebyla příjemná.

Vykličkujeme na magistrálu, přejíždíme Nuselský most a pokračujeme směrem k dálnici na Brno. Provoz je snesitelný, snad proto, že je první prázdninový týden. Z reproduktorů skrytých všude kolem zní klavírní koncert, hudba mě obklopí jako peřina, ale na spánek nemám ani pomyšlení. Zabořím se hlouběji do sedadla a sáhnu vedle sebe. Z hromady věcí vysvobodím složku s papíry a na světlo vytáhnu svůj největší poklad, kresbu o velikosti stránky z velkého sešitu. Hodně starou. Možná i dvě stě let, odhadovali naši. Jedna z mála věcí, kterou jsem měla coby batole u sebe, a dost možná jediné pojítko s mojí minulostí. Kdykoliv ten kus papíru vidím, mrazí mě. Obrázek je barevný a ukazuje malé dítě, přibližně jednoroční. Sedí na louce a tvář mu zdobí spokojený úsměv. Za ním se zvedá stráň, nahoře je bílá chalupa s doškovou střechou a plotem z dřevěných planěk, vzadu kus stodoly. Nemůžu se zbavit dojmu, že mám s dítětem společné rysy. Oči trošku dál od sebe, podobně vykrojená pusa, stejný tvar brady. Svěřila jsem se mámě. Dlouze mě tehdy zkoumala, porovnávala s kresbou,

a nakonec prohlásila, že jsem hezčí. Od té doby jsme na tohle téma nemluvily. Takže nevím.

Do reality se vracím v okamžiku, kdy sjíždíme z dálnice. Opíšeme ladný oblouk a pokračujeme po normální silnici, dvouproudové, na které si nemůžete předjíždět, jak chcete.

Táta ke mně otočí hlavu. „Za půl hodiny budeme na místě."

Chystám se říci, ať kouká dopředu, jinak skončíme spíš ve škarpě než ve Velké Krušné. Ale máma je o fous rychlejší a houkne, ať laskavě sleduje provoz. Táta se zatváří provinile a poslechne. Pozoruji jeho pravé ucho a kousek hlavy s nakrátko ostříhanými hnědými vlasy. Všechny moje kámošky do něj byly zamilované. Prý jim připomínal nějakého herce, ale neshodly se kterého. Táta dělá obchodníka pro jakousi nadnárodní chemickou společnost, je často na cestách a zřejmě vydělává balík, protože každý rok jezdíme na dovolenou někam za exotikou. Jen doufám, že neprodává nějaké jedy, které by mohly ovlivnit případnou zkázu téhle planety. Ptala jsem se ho. Smál se a tvrdil, že určitě ne. Budu mu věřit.

O své rodině moc nemluví. Nanejvýš o pradědečkovi, který bojoval za první světové války v Itálii. Nedávno mi táta prozradil, že ten praděda měl velmi zvláštní osud. Víc mi prý poví, až nastane ten správný čas.

Teď máma. Štíhlá a hezká, krátké blond vlasy. Má dobrý vkus, tedy většinou. Pokud zrovna neuklízí nebo nestěhuje, chodí hezky upravená. Pracuje pro Interpol, což je mezinárodní organizace kriminální policie. Zní to zajímavě, ale ona nechytá zločince. Má na starosti jakési mezinárodní předpisy. Umí totiž dobře anglicky, francouzsky, španělsky, a dokonce trošku arabsky. To jsou jazyky, které Interpol používá. Většinu času může pracovat z domova, do Prahy bude jezdit jednou týdně na porady.

Velká Krušná doprava, tři kilometry do cíle, hlásí značka vedle silnice. Odbočíme. Zpozorním a začnu sledovat okolí. Napravo i nalevo lesy, nad nimi vrcholky kopců, občas skála.

Cesta je samá zatáčka, jedeme pomalu. Provoz nic moc. Přesněji řečeno – od chvíle, kdy jsme odbočili, nás neminulo jediné auto. Překonáme horizont a v dálce pod sebou spatřím shluk domků a uprostřed věž kostela. Cedule oznamující začátek obce Velká Krušná je na dohled. Táta zpomalí a ještě před ní zahne doprava. Jedeme zvolna po úzké cestě vysypané drobnými kameny, v klidu a pohodě pozoruji řídký lesík po obou stranách, když zničehonic strnu. Mám co dělat, abych nezaječela. Ze zatáčky proti nám vylítne tmavý teréňák zasviněný od bahna, táta trhne volantem a ve mně zmrtví všechny životní funkce. Volvo uskočí na trávník a zablácená obluda nás mine o pár centimetrů. S úlevou naberu dech do plic a rodiče vypustí pár nadávek v několika světových jazycích, aby mě nezkazili. Táta zastaví a vztekle kouká za autem mizejícím v dálce. Blbci jsou všude, napadne mě. Velká Krušná nebude výjimkou.

Pokračujeme dál. Stromy kolem cesty mizí a za mírnou zatáčkou spatřím po levé straně řadu úplně nových domků.

Jeden jako druhý, mírně zakousnuté ve svahu, posazené kousek od sebe. Koukají dolů, směrem k vesnici. Fasády mají bílé nebo světle šedé, střechy s červenou nebo černou krytinou. Míjíme je zezadu, napočítala jsem jich osm. Vypadají, že jsou všechny obydlené. Zastavíme u předposledního, táta vystoupí a odemkne vchod, který je z boku.

Máma ke mně otočí hlavu a usměje se. „Vítej doma."

„Díky," odpovím a výrazem tváře naznačím, že jsem v pohodě a plná očekávání. Vyskočím z auta a své věci nechám na sedadle, nejdřív se chci seznámit s novým prostředím. Dům vypadá moc hezky, přestože okolní terén ještě není upravený. Žádný plot ani trávník se záhony, jen vybetonované základy ohraničující pozemek, pár hromad uschlé hlíny a sem tam zapomenuté prkno. Popojdu pár kroků a zkoumám okolí. Pod domky začíná louka, klesající mírně dolů. Po nějakých pěti stech metrech končí a střídá ji zalesněná stráň s občasnými skalními útesy, která pokračuje obloukem doprava. Dole vidím kousek Velké Krušné, neujde mi, že tím směrem od nás vede klikatá pěšina. Chvíli je vidět, chvíli se ztrácí za mírným pahorkem nebo trsem divokých keřů. Zvláštní. Ta louka mě čímsi přitahuje. Tuším, že před stovkami let vypadala úplně stejně. Nerozryly ji bagry, nepostavili na ní fabriku, neudělali z ní pole. Jediné, co dovolila, je několik domků na horním okraji.

Pohledem zabrousím na zalesněnou stráň naproti, když moji pozornost kdovíproč přitáhne jedno místo. Potom zažiji cosi zvláštního – prapodivnou halucinaci, která trvá několik vteřin. Obloha zbledne a v krajině zestárnou barvy, celá scéna připomíná letitou zažloutlou fotografii. Všechno kolem je mi najednou nesmírně blízké. Na louce spatřím neostré postavy dvou dívek oblečených do zástěr, dlouhé ruce jim vlají na všechny strany. Pocítím závan smutku i radosti, srdce mi vzrušeně tluče. Jasně poznávám vesnici nalevo, stejně jako siluetu horizontu a tvar skalních výběžků. Můj okouzlený pohled zabloudí doprava, kde mezi stromy spatřím polorozbořenou kamennou

věž. Zaslechnu odtud slabý výkřik. Následuje směsice nejasných pocitů a prchavý okamžik, kdy mé halucinace dostávají jasnější obrysy. Jako bych tohle všechno kdysi prožila. Zoufale zatoužím vidět víc, ale obrazy před mýma očima se v jediném okamžiku stočí do barevné spirály, která uletí kamsi do neznáma. Všechno je pryč.

Krajina kolem je zase normální, holky v zástěrách nikde, po zbytcích věže ani památka. Asi vypadám divně, protože ke mně přistoupí táta.

„Jsi v pořádku?"

Pohlédnu na něj, pořád ještě zmatená.

„Měla jsem vidiny," řeknu hlasem, který sama nepoznávám. V krku mám sucho. Táta mlčí, čeká na pokračování. Ukážu na protější stráň.

„Nevíš, nestála tam kdysi kamenná věž?"

Táta pozoruje mě, potom místo, které jsem označila. Nadechne se a řekne tichým hlasem: „Stála. Nejenom věž. Dokonce celý hrad. Starý Kutštejn se jmenoval."

„Hlavou mi problikl její obrázek," řeknu na vysvětlenou. „Asi jsem ji viděla jako úplně malý děcko. Taková věc se může stát, nebo ne?"

Máma přijde blíž, zaujatá naším hovorem.

„Jako malá jsi ji vidět nemohla," řekne táta a nespustí ze mne oči.

„Myslím ještě dřív, než jste mě našli v děcáku," vysvětluji trpělivě. „Když jsem byla úplný mimino. Tahle krajina mi asi nějak uvízla v hlavě."

Rodiče si vymění rozpačité pohledy a táta vysloví větu, po které mě zamrazí. „Tu věž znát nemůžeš. Opravdu. Nestojí minimálně sto let."

Jsem vadná já, nebo Velká Krušná?

„Pojď, prohlídneme si spolu dům," vyzve mě máma. „S nějakou věží si nelam hlavu. Já taky občas mívám vidiny."

Zmateně koukám po krajině, krčím čelo a nevyznám se sama v sobě. Že bych podobnou scenérii viděla na internetu? Možná. Jo, s tímhle vysvětlením žít dokážu. Táta mě pohladí po rameni a pokračuje ve stěhování kufrů a tašek, máma stiskne moji ruku a společně vykročíme ke vstupním dveřím. Vklouzneme do podlouhlé předsíně, ani velké, ani malé. Stěny jsou vymalované bílou barvou, po levé straně vidím botník s věšákem na bundy a kabáty. Působí elegantně, určitě nic laciného. Mám o podobných věcech přehled, občas kouknu do časopisů o bydlení. V zadní části předsíně krátce nahlédneme do komory, technické místnosti a koupelny s toaletou. Dveře vedoucí do obýváku s kuchyní si necháme na konec. Stisknu kliku z matného kovu, štíhlou a příjemnou na dotek. Nakouknu dovnitř, na chvíli ztuhnu a bezděčně stisknu máminu ruku. Tohle je naprostá fantazie. Naše pohledy se setkají a mluví za vše. Slova nejsou potřeba.

Než začnu s popisem toho úžasného prostoru, musím se uklidnit, abych samým nadšením nemluvila z cesty. Tak tedy: přední stěna pokoje je téměř celá prosklená, úzký pruh mezi oknem a stropem je šedý a žíhaný, stejně jako podlaha. Obě sousední zdi mají barvu zralé broskve. Naproti oknu stojí kuchyňská linka, lesklá a hladká, bez jediného úchytu či knoflíku. Uprostřed místnosti se tyčí sloup a v něm krbová kamna s obloukovými dvířky. Napravo spatřím velmi působivé schody – nezvykle tenké, bez viditelné podpory. Na první pohled působí, že se vznášejí ve vzduchu. Vedou na galerii pod stropem, odkud můžete koukat dolů. Odhaduji, že nahoře budou dveře do podkrovních místností. Jako očarovaná popojdu k oknu. Vidím stejný výsek krajiny, který jsem pozorovala před chvílí –

stráň, Velkou Krušnou, svah porostlý lesem a místo, kde před lety stávala věž. Dokážu si představit, jak fantastický to bude výhled v zimě za soumraku, když začne sněžit a jediným světlem v pokoji bude oheň v krbu. Ale zpátky k vybavení pokoje. Nábytek. Moc ho není, ale vypadá fantasticky. Bílá sedací souprava s křesly a skleněným konferenčním stolkem, na podlaze kus světlého chlupatého koberce, na stěně televize v nadživotní velikosti. Nechybí police na knížky jen tak čouhající ze stěny, zatím prázdné. Vedle kuchyňské linky stojí barový pultík, před ním jídelní stůl se čtyřmi židlemi. Celé to vkusně doplňují dva moderní obrazy se spoustou barevných cákanců.

„Líbí?" zeptá se máma a obejme mě.

Místo odpovědi se víc přivinu. Pokud vidíte něco takového, správná slova nacházíte jen stěží. Jsou situace, kdy je lepší mlčet a tisknout se. Když máte ke komu.

Po úžasných schodech vystoupáme na galerii a postupně nakoukneme do tří podkrovních místností. Ložnice rodičů, pokoj pro hosty a moje království. Je znatelně menší než to pražské, což vůbec nevadí. Spíš naopak. Občas začínám mít nutkání uklízet, a kdo by chtěl vytírat místnost o velikosti školní třídy? V povznesené náladě vyběhnu před dům, vidiny a halucinace jsou na chvíli zapomenuty. Ze zadního sedadla auta vyzvednu věci a začínám organizovat svůj pokoj. Oblečení plánuji umístit do vestavěné skříně napravo ode dveří, knížky přijdou do pětipatrové police naproti. Laptop bude trůnit na psacím stole pod oknem, drobnosti v šuplíku. Než se ponořím do práce, nezapomenu vyzkoušet novou postel. Naprostá spokojenost. S elánem začínám třídit a uklízet věci, večer chci mít hotovo.

Venku začíná pálit slunce, ale protože táta ráno zapnul přes mobilní telefon stropní chlazení, je v podkroví příjemně. Co chvíli všeho nechám a popojdu k oknu, ze kterého mám výhled stejným směrem jako z obýváku. Pozoruji střechy Velké Krušné, louku s protějším kopcem a přemýšlím, co mohla znamenat moje nečekaná vzpomínka na tahle místa. Potom mě

VELKÁ KRUŠNÁ

napadne zapnout laptop a zjistit o Velké Krušné pár informací. Podívejme, celkem slušné webovky. Najedu do sekce o historii obce a okolí. Věž, kterou jsem spatřila, byla skutečně součástí hradu jménem Starý Kutštejn. Patřil rodu Kuthanů, kteří se během šestnáctého století přestěhovali do nového sídla, zvaného Nový Kutštejn. Ten stojí nějakých šest kilometrů odtud. Jinak nic zajímavého. Pustím se opět do práce a po chvíli slyším volání, že je oběd na stole.

Šestá večerní je na spadnutí. Úspěšně dokončuji organizaci věcí v pokoji, když dovnitř nahlédne máma a moji snahu ocení uznalým kývnutím hlavy.

„Večer v osm posedíme s novými sousedy. Těmi z posledního domku. Mají holku v tvým věku a o rok mladšího kluka."

Chci podotknout, že mladšího kluka si můžou nasolit a nechat doma, ale nakonec spořádaně řeknu, že to bude fajn. Pár minut před osmou vykloním hlavu z okna a spatřím tátu s cizím chlápkem, jak na vedlejším pozemku chystají dříví a popíjejí pivo. Soused je hubený, na sobě má vybledlé kalhoty nad kotníky, na nohou sešlapané sandály. Pokouší se sekat dříví a rozhodně nepůsobí dojmem, že by podobnou činnost provozoval kdovíjak často. Dokonce si troufám tvrdit, že neživí rodinu rukama. Pomřeli by hlady. Vedle postává kluk s drnem tmavých vlasů na hlavě.

Pohlédnu k obloze, naberu vzduch do plic a na duši pocítím klid. Pozdní slunce zbarvilo krajinu do nádechu temně červené, po louce se prohání letní větřík a ve vzduchu je cítit nastupující večer. Ještě chvíli koukám po okolí, tentokrát bez halucinací, a když se na scéně objeví sousedovic holka, usoudím, že nastal čas jít dolů. V předsíni počkám na mámu, ven vycházíme společně a následuje seznamování. Sousedé se jmenují Estovi a rodiče jsou překladatelé. Specializují se na severské jazyky,

momentálně pracují na švédské detektivce, ale nejraději prý mají finské povídky. Nějaké jsem četla, říká se tomu finské podivno. Mezi námi, pěkný úlet. Pan i paní mi připadají kapku mimo, ale když někdo překládá tyhle záležitosti, nemůže být úplně normální. Od první chvíle jsou mi sympatičtí.

Kluk se jmenuje Albert, je mu dvanáct pryč a na sobě má tričko s motivem Star Treku. Znám, viděla jsem. Hvězdná loď Enterprise a podobné záležitosti. Albert je o kapku vyšší než já a při představování mi podezřele dlouho svírá ruku. Holku si nechávám na konec. Útlá blondýnka, třináct pryč, o půl hlavy menší než já, se zasněným pohledem a pletí, která působí jako průsvitná. Kdyby byla opálená do tmava, mohli byste přes ni bez obav pozorovat zatmění Slunce. Zvláštní typ. Odhaduji, že se nerada rozhoduje, velmi pravděpodobně nemá ponětí, co letí v módě a v muzice, zřejmě ji zajímají věci, kterými ostatní pohrdají, a ve škole občas skončí s odpadkovým košem na hlavě. Mohly bychom si rozumět. Vždycky jsem měla nutkání tyhle typy chránit.

„Jsem Lenka," představí se nesměle. Jemným pohybem mi nabídne ruku a mně okamžitě připomene jistou postavu z Harryho Pottera.

„Občas mi říkají Lenka Střelenka," následuje mé myšlenky.

„Vadí ti to?"

„Jasně že ne," řekne a oči jí zasvítí. „Nejlepší přezdívka, jakou jsem kdy měla. Pár jich bylo horších."

Raději se neptám jaké. Obejmu ji kolem ramen a společně vykročíme k dřevěným skládacím židlím, které sousedi postavili poblíž grilu. Dvě z nich popadneme a odneseme níž, ať máme soukromí. Pozvedneme sklenky s bublinkovou vodou, přiťukneme si a postupně na sebe začneme prozrazovat nejrůznější věci. Rodiče debatují mezi sebou a na grilu připravují maso a klobásy, Albert sedí kousek od nás. Chvíli pozoruje oblohu, chvíli mě. Téměř neznatelně pohybuje pusou, možná si prozpěvuje. V každém případě vypadá spokojeně.

„Mám paměť na detaily," pokračuje v povídání Lenka. „Někam přijdu, kouknu kolem a zapamatuju si každou blbinu. Třeba ve škole. Vím, kdo má jaký boty, barvu tkaniček, jestli má ostříhaný nehty, kolik propisek leží na lavici. A ještě před chvíli jsem myslela, že dokážu odhadnout lidi."

Hodím po ní tázavý pohled a čekám na vysvětlení.

„Občas zkouším poznat, kdo ke komu patří," řekne a promne si nos. „Podle řeči, gest, chůze, smíchu. Ale teď… koukala jsem na tebe a tvý rodiče. Nenašla jsem vůbec nic podobnýho. Takže asi moc dobrá nejsem."

Musím se zasmát. „Ještě abys něco našla. Naši mě adoptovali, když mi byly tři."

Lenka překvapeně polkne a bez dechu poslouchá moje vyprávění, jak mě coby mimino našli v parku a šoupli do děcáku.

„Jak z nějakýho filmu," poznamená, když skončím.

„Přesně tak," řeknu, zaostřím směrem k rodičům a zvednu se. Je čas skončit s planým tlacháním. Servíruje se jídlo.

Na úvod si s Lenkou necháme naložit kuřecí plátek a zeleninu, Albert má na talíři dvě obrovské klobásy, kupu hořčice a nejtlustší krajíc chleba, jaký našel. Zaujmeme svá původní místa a pustíme se do toho. Lenka ukusuje maso pomalu a rozvážně, jako by nad každým soustem přemýšlela, zato já spíš hltám. Mezi mými předky museli být nějací psi.

„Brácha na to nevypadá, ale je génius," oznámí mi tiše Lenka a nenápadně pohodí hlavou směrem k Albertovi.

„Jak se to pozná?" zeptám se.

„Nedávno si zkoušel nanečisto maturu z matiky a fyziky," vysvětluje Lenka. „Oboje zvládl úplně v pohodě. Pořád studuje nějaký vědecký materiály. Pokud bys chtěla vysvětlit, z čeho se dělají součástky tryskových motorů, dostaneš přednášku na celý odpoledne. Nebo kdybys z nějakýho záhadnýho důvodu potřebovala vědět, jak funguje parní lokomotiva."

Sjedu mladého vědce útrpným pohledem, zatímco mi Lenka sděluje další podrobnosti o jeho schopnostech a zálibách.

Jdou mi jedním uchem tam a druhým ven. V podstatě z nich plyne, že vyřešení rovnice o dvaceti neznámých je pro Alberta stejná námaha jako pro mě rozluštění hádanky Přišel k nám bílý kůň, zalehl nám celý dvůr.

Když Lenka skončí, zarazí mě jedna věc. Udiveně přimhouřím oči. „Počkej, jmenuje se Albert a je to génius?"

„Jméno nemá po Einsteinovi, ale po dědovi," uklidňuje mě Lenka. „Ten prý sotva dokončil základku."

„Po kom to teda má?"

Lenka pokrčí rameny. „Nějaká úchylka. Jako třeba had se dvěma hlavama a podobně. To se bohužel občas stává."

„Je blbý mít něco takovýho doma?" zeptám se a pozoruji mladého vědátora, jak odchází domů s úplně čerstvou skvrnou od hořčice na startrekovém tričku. Jo, ušklíbnu se v duchu, hvězdná loď Enterprise dostala plný zásah.

„Není to tak hrozný," odpoví Lenka. „Je věčně zalezlý ve svým pokoji. A když nemůžu hnout s matikou nebo fyzikou, řekne, že jsem totálně natvrdlá, ale nakonec mi pomůže."

Probereme pár dalších témat, a než se nadějeme, přisedne si k nám Albert v čistém tričku se Supermanem. Občas přispěje do debaty a já mám dojem, že využije každou příležitost, aby shodil Lenčiny názory. K tomu na mě šibalsky mrkne, a když odchází pro pití (sobě, ne nám), nenápadně se otře o mé rameno. Že by takhle mladí géniové balili holky? Jen počkej, chlapče. Hned jak bude vhodná příležitost, odkážu tě do patřičných mezí.

Večer příjemně ubíhá, po kuřecím masu jsme úspěšně zlikvidovali všechny klobásy a rodiče jsou mírně namazaní. Jakmile dopijí poslední zbytky piva a vína, rozhodnou, že je čas balit. Pustíme se do úklidu a Lenka mi nabídne, ať zítra přijdu na návštěvu. Třeba kolem desáté. Jasná věc, proč ne. Pravděpodobně bude někde poblíž zaclánět Albert, ale to zvládnu. Nemám strach z myší, žab ani zlých duchů, proč bych si dělala hlavu kvůli nějakému bláznivému vědci?

Pod peřinu zalezu chvíli před půlnocí. Roletu na okně nezatáhnu, pozoruji nebe s hvězdami, vnímám vůni čistého povlečení, zavírám oči a zvolna kloužu do sna. Normálně spím celou noc jako špalek, ale tentokrát mi není přáno. Sice zaberu, ale na můj zážitek s dopolední halucinací navazuje řada dalších obrazů, znepokojivých a příliš silných. Házím sebou ze strany na stranu, než se proberu s nepříjemnými pocity na těle i na duši.

Je půl druhé a dům je tichý. Přerývaně dýchám, jsem zpocená na krku i na zádech a chvíli trvá, než se uklidním. Vstanu a přejdu k oknu, otevřu je a hledím do krajiny. Chci dostat svůj sen z hlavy, ale nemůžu. Přestože se bráním, hlava mi ho přehrává znovu a znovu.

Vše začne na louce před naším domem. Postávám na ní bosá, obloha nade mnou je temná. Jako omámená vnímám zvláštní namodralé světlo, vycházející odněkud zdola. Tráva se vlní ve větru a vypadá divočeji než jindy, promlouvá ke mně, občas pochytím pár slov, ale uniká mi jejich smysl. Modrá zář postupně slábne a krajinu pokrývá plíživá tma. Jakmile doputuje ke mně, skočím do ní a malou chvíli letím, až se ocitnu před průhlednou bublinou. Neváhám, vejdu do ní, a než se stačím nadechnout, jsem vystřelená nahoru do tmy. Chvíli jen tak létám a nad sebou mám měsíc a hvězdy, poté zamířím dolů, přímo mezi osamělé stavení a stodolu. Kolem panuje noc, vidím jen jejich obrysy. Pod nedalekým stromem seberu pár zapomenutých jablek, házím je do pootevřeného okna chalupy a připadá mi to nesmírně důležité. Po chvíli opět vzlétnu, vykroužím pár oblouků nad krajinou, noc se změní v den a já padám k zemi podruhé. Opět přistávám u jakési chalupy, přijde mi podobná té předchozí. Jakmile skončím na trávě, popadnu opodál ležící trakař a začnu s ním zběsile prchat zvlněnou krajinou. Ale než stačím kamkoliv doběhnout, neznámá

síla mě opět zvedne nahoru. Naberu výšku, tentokrát pořádnou, a zamířím dolů potřetí. Prolétnu zemským povrchem do neznámé jeskyně, kdosi stojí poblíž a něco mi šeptá. Než stačím zjistit, co tady dělám, ucítím silný pach železa a oleje, zvedne se mi žaludek a probudím se.

Můj první sen v novém domově. Fakt bezva.

Venku se zvedne vítr. Zavřu okno, pozoruji spoře osvětlenou krajinu a zkouším najít spojitost mezi svou noční halucinací a představami z poslední doby.

Tak živé obrazy se přeci člověku nezjeví jen tak, bez nějaké příčiny. Možná je to zpráva, které zatím nerozumím. Nebo ten sen neznamenal nic a důvod mojí nevolnosti byl, že jsem se večer přejedla.

Devátá hodina dopolední je tady. V pyžamu a rozcuchaná stojím v koupelně a mžourám na obraz v zrcadle. Svůj sen mám sice v hlavě pořád, ale za denního světla mi připadne spíš zajímavý než nepříjemný. A žaludek už mám také v pořádku. Spokojeně tlesknu, a než seběhnu dolů, dám se krapet do formy, abych neděsila rodiče. Táta a máma mají uvařenou kávu, vypadají odpočatě a pokračují v třídění a ukládání věcí. Krátce zhodnotíme včerejší večer se sousedy jako úspěšný. Na dotaz, jaké sny jsem měla v novém domově, odpovím po pravdě, že víc než zajímavé. K snídani si dám bílý jogurt s rozinkami a oříšky, abych usmířila božstvo zdravé výživy za večerní žranici.

Pět minut před desátou vyrážím na návštěvu k Lence. Vyjdu ven, zastavím a přimhouřím oči před ostrými slunečními paprsky. Kolem je klid, jen dva domky od nás, na opačnou stranu od Estových, kope jakýsi chlapík s pleší díru na bazén. Je opřený o krumpáč a těžce oddechuje. Podle výrazu obličeje zřejmě přemýšlí, že v paneláku na sídlišti by ho podobná nepříjemnost potkala jen stěží. Naše pohledy se na moment setkají, a než stačím otočit hlavu, zahlédnu na jeho tváři divný úsměv. Nemám z toho člověka dobrý pocit, spěšně odkráčím k sousedům a zazvoním. Lenka otevře během chvíle a zřejmě je opravdu ráda, že mě vidí. Na sobě má křiklavě oranžové tričko a kraťasy, z kterých jí čouhají bledé nohy.

„Jak se ti spalo v novým?" zeptá se.

Přemýšlím, zda jí povědět o svém nočním zážitku.

„Měla jsem zvláštní sen. Hodně živý a docela nepříjemný."

Lence zazáří oči a vyhrkne: „Povídej, povídej."

Ještě v předsíni jí všechno krátce vylíčím, pozornější posluchačku jsem si nemohla přát. Občas kývne hlavou a řekne Hm, hm, nebo Podívejme, podívejme. Několikrát na mě dokonce ukáže prstem, jako by podobný sled událostí očekávala.

„Pokud ti uvízne v paměti první sen v novým domově, většinou se splní," řekne Lenka. Snad až příliš vážně, jako by tomu skutečně věřila.

„Fakt myslíš, že napochoduju do nějaký bubliny, budu lítat kdovíkde a udělá se mi špatně?" zeptám se pochybovačně.

„Proč ne?" řekne Lenka bezelstným tónem. „Na světě se dějou podivnější věci."

Mám na tyhle věci jiný názor, ale nechám celou věc plavat a následuji svou hostitelku do obývacího pokoje. Místnost je velká jako ta naše, jen sloup s krbem chybí. Výhled francouzským oknem mají Estovi stejně parádní jako my, ale nábytek přeci jen obyčejnější. Normální dřevěné schodiště, krémová kuchyňská linka, na zemi hnědá dlažba, světle žluté stěny. Společně si přichystáme kakao a chceme zmizet v Lenčině pokoji, když do obýváku vkročí Albert. Je navlečený do červeného trička se třemi pruhy, asi chce vyvolat dojem sportovce. Prohodíme pár slov a já pochopím, že pokračuje v nemotorné snaze sbalit mě. Přemýšlím, jak ho elegantně odpálkovat, ale nic rozumného mě nenapadá. Nejlépe bude ustoupit a zmizet.

„Kde jsou vaši?" zeptám se Lenky, když stoupáme po schodech.

Pohodí hlavou nahoru. „Překládají. Zatím mají pracovnu v ložnici. Plánují obsadit dolní místnost za kuchyní, ale tam je momentálně skladiště."

„Nebudeme je rušit?" zeptám se.

Lenka se neubrání úsměvu. „Kdepak. Když pracují, jsou mimo. Nevnímají okolí. Musela bys zařvat jako tygr, aby zvedli hlavy. Na normální mluvení nezaberou. Prostě dál sedí a koukají do monitoru."

„To je nějaká blbost, ne?" namítnu. Celkem logicky předpokládám, že přehání. Ale Lenka jen pokrčí rameny, přesně ve stylu: když nevěříš, tak nevěř.

Zastavím u pootevřených dveří do pokoje rodičů a nenápadně nahlédnu dovnitř. Vidím dvě postavy na kancelářských židlích. Ťukají do laptopů, kolem sebe rozložené slovníky a štosy listin. Vypadají soustředěně, ale Lenčiným slovům o jejich úplném pohlcení prací zas tak úplně nevěřím.

„Opravdu nevidí a neslyší?"

„Klidně to zkus," řekne lhostejně Lenka. „Něco jim řekni. Neboj se."

Hlavou mi bleskne nápad. Otočím hlavu a zkontroluji, kde je Albert. Postává pár kroků od nás, na kraji schodiště, a pomrkává po mně. Nahlédnu do pracovny a zřetelně vyslovuji: „Dobrý den. Musím vám oznámit, že asi čekám dítě. S vaším Albertem."

Pan a paní Estovi ani nezvednou hlavy a okolí začnou vnímat ve chvíli, kdy mladému géniovi zrudne obličej, ztratí rovnováhu a s pořádným rachotem padá po schodech do obýváku. Oba rodiče vylétnou ze židlí a pospíchají zjistit příčinu toho mumraje, zatímco Lenka dusí smích a zírá na mě pohledem plným nefalšovaného obdivu.

„Nic mi není," oznámí zespodu Albert roztřeseným hlasem, načež mu táta a máma s povzdechem připomenou, ať laskavě přestane s blbinami. Následně zaregistrují moji maličkost a s úsměvem si popřejeme hezký den. Jakmile oba zmizí v pracovně, podám hrnek se svým kakaem Lence a sejdu dolů k Albertovi. Stále ještě sedí na zemi a svým geniálním mozkem hodnotí prapodivnou situaci, do které se tak nečekaně dostal. Sehnu se a podávám mu ruku. Chvíli mě sleduje krajně podezíravým pohledem, netuší, jestli nechystám nějaké pokračování. Nakonec mou dlaň přijme, sklopí oči, vyběhne nahoru a zavře se ve svém pokoji. Odhaduji, že roli mého nápadníka aspoň na nějaký čas vzdal.

Zbytek dopoledne strávím s Lenkou v jejím království. Atmosféru v místnosti bych nazvala přiměřeně mystickou. Na stole i v policích vidím knihy s tajemnými názvy, k tomu časopisy Enigma, nechybí amulety všech tvarů a velikostí. Lenka nadšeně vysvětluje, že každý slouží k něčemu jinému. Její výklad je překotný a zmatený, ale pochopím, že pokud by do pokoje zabloudil vetřelec ze záhrobí či jiného světa, čeká ho velká spousta nepříjemností. Všude vládne mírný chaos, ale

Lenka tvrdí, že přesně ví, kde co hledat. Do bedýnek pustí jednotvárnou uklidňující hudbu a sáhne do šuplíku.

„Věříš kartám?" zeptá se a natáhne ke mně ruku. Neodpovím, balíček sejmu a sleduji, jak rozkládá obrázky na psací stůl. Dlouze do nich kouká a vrtí hlavou, na některé ukáže prstem a nespokojeně zamručí.

„Co se děje? Čeká mě cesta a velká láska?" zeptám se, abych zlehčila situaci. Ale výraz Lenčina obličeje zůstává neproniknutelný.

„Něco tak divnýho jsem ještě neviděla," řekne a promne si pravé ucho.

„Povídej," vybídnu ji. „Já to přežiju."

Zavrtí hlavou a karty sbalí. „Moc zmatený. Velká láska tě v dohledný době nečeká. Ale nějaký cestování, to jo. Podle karet do pekla."

„Jak to myslíš, do pekla?"